

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 16C/347/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315210048
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Fekete
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2015:1315210048.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III, v konaní pred sudkyňou Mgr. Ivanou Fekete, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti odporcovi: X. Q., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom W. XX, Z., zastúpeného opatrovníkom V. Č., pracovníčkou Okresného súdu Bratislava III, o zaplatenie 456,82 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 456,82 Eur spolu s úrokom z omeškania za obdobie od 21.03.2010 do 20.04.2011 vo výške 22,16 eura a úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 456,82 eura od 21.04.2014 do zaplatenia, a náhradu trov konania za súdny poplatok vo výške 27,- eur, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 95,- eur, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom na začatie konania zo dňa 20. 02. 2014 sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 456,82 eura s príslušenstvom a náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

Navrhovateľ svoj návrh na začatie konania odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.12.2009 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653 a navrhovateľom, postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporcovi. Postupca a odporca uzatvorili dňa 03.05.2006 zmluvu č. 630149790, ktorej súčasťou boli aj všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení dodatkov. Na základe uvedenej zmluvy spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653 poskytla odporcovi peňažné prostriedky. Podľa navrhovateľa predmetná zmluva predstavovala zmluvu o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a teda ide o absolútny obchod. Na základe toho sa právny vzťah z tejto zmluvy spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka aj to aj pre prípad posúdenia premlčania. Podľa zmluvy o úvere postupca poskytol odporcovi úver vo výške 1 194,98 eura, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 32,63 eura vždy k 20 dňu v mesiaci. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 2 558,78 eura, ktorá pozostávala z istiny v sume 2 207,76 eura, riadneho úroku v sume 0,- eur, úroku z omeškania v sume 351,032 eura a ostatného príslušenstva v sume 0,- eur. Navrhovateľ si v konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 20.03.2010 do 20.04.2011 v počte 14 splátok a celkovej výške 456,82 eura. Navrhovateľ uviedol, že v období do 31. 12. 2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Obchodného zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. V dôsledku toho sa na účastníkov

úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka (Spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona). Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01.01.2008. To znamená, že pokiaľ pred dňom 01.01.2008 bola uzavretá zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľom, tak, ako v danom prípade, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01.01.2008 z tej to zmluvy posudzovať podľa ust. § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov.

Podľa § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) pokiaľ neurobí iné opatrenia, môže súd ustanoviť opatrovníka aj účastníkov, ktorého pobyt nie je známy, ktorému sa nepodarilo doručiť na známu adresu v cudzine alebo ak je doručenie písomnosti v cudzine spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami, ktorý je postihnutý duševnou poruchou alebo ktorý nie je schopný zrozumiteľne sa vyjadrovať.

Súd prostredníctvom Registra obyvateľov SR, príslušných OO PZ SR, Sociálnej poisťovne zisťoval pobyt odporcu, avšak s negatívnym výsledkom a preto mu uznesením č.k. 16C 347/2015-71 zo dňa 18. 06. 2015 ustanovil v zmysle § 29 ods. 2 O.s. opatrovníka V. Č.S., pracovníčku Okresného súdu Bratislava III.

Podľa § 115a ods. 1 O.s.p. na prejednanie veci samej nie je potrebné nariaďovať pojednávanie, ak to nie je v rozpore s požiadavkou verejného záujmu a ak možno vo veci rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi a účastníci s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo sa výslovne práva na verejné prejednanie veci vzdali.

Podľa § 115a ods. 2 O.s.p. pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Podľa § 200ea ods. 1 O.s.p. ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1 000 eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

Podľa § 156 ods. 1 O.s.p. rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne; vyhlasuje ho predseda senátu alebo samosudca v mene Slovenskej republiky. Uvedie pritom výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia.

Podľa § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Nakoľko predmet tohto súdneho konania nepresiahol sumu 1 000,-eur, išlo podľa § 200ea ods. 1 O.s.p. o drobný spor, v ktorom podľa § 115a ods. 2 O.s.p. nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie. Preto súd podľa § 156 ods. 3 O.s.p. vyvesil dňa 07.07.2015 na úradnú tabuľu súdu oznam, ktorým oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na deň 14.07.2015 o 14:00 hod., č. dverí 15, teda v lehote najmenej päť dní pred vyhlásením rozsudku.

V prejednávanej veci, za splnenia zákonných podmienok pre rozhodnutie vo veci samej bez nariadenia pojednávania, keď predmetom konania je suma nižšia ako 1000 eur, tzn. ide o drobný spor podľa ust. § 200ea ods. 1 O.s.p., súd na základe výsledkov prípravy pojednávania oboznámením sa s návrhom a z predloženými listinnými dôkazmi a to: zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 03.05.2006, všeobecnými obchodnými podmienkami spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., zmluvou o postúpení pohľadávok zo

dňa 10. 12. 2009, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 29. 12.2009, pokusom o zmier zo dňa 24. 01. 2014, výpisom z obchodného registra spoločnosti navrhovateľa a Slovenská sporiteľňa, a.s., ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, založenými v spise, a zistil nasledovný skutkový stav veci, preukázaný vykonaním týchto dôkazov.

Spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653 (ďalej len „Banka“) a odporca uzatvorili dňa 30.05.2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0630149790 (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej sa Banka zaviazala poskytnúť odporcovi úver v sume 36 000,- Sk (=1 194,98 eura) a odporca sa zaviazal poskytnutý úver Bankou splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v Zmluve o úvere.

Zo Zmluvy o úvere vyplývalo, že:

- výška úroku predstavovala sumu 36 000,- Sk (=1 194,98 eura);
- išlo o MINÍúver do 10 minút (druh úveru);
- úroková sadzba bola pevná do konečnej splatnosti úveru a vo výške 17,70 % ročne (typ a výška úveru);
- úver bol poskytnutý jednorázovo a bezhotovostne (spôsob poskytnutia úveru) a bez poplatku;
- poplatok za správu úveru predstavoval sumu 50,- Sk mesačne;
- splátka úveru predstavovala sumu 983,- Sk (= 32,63 eura);
- počet splátok bol stanovený na 59;
- konečná splatnosť úveru bola stanovená na deň 20.04.2011;
- splatnosť úrokov stanovená na posledný deň kalendárneho mesiaca;
- ročná percentuálna miera nákladov predstavovala výšku 10,03 %;
- jej súčasťou boli aj všeobecné obchodné podmienky Banky.

Banka a navrhovateľ dňa 10.12.2009 uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1282/2009/CE, na základe ktorej došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávok Banky na navrhovateľa, medzi ktorými bola aj pohľadávka Banky voči odporcovi z titulu uzatvorenej Zmluvy o úvere a to vo výške 2 558,78 eura pozostávajúca z nevrátenej istiny úveru v sume 2 207,76 eura a úrokov v sume 351,03 eura.

Navrhovateľ oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 29. 12. 2009, doručovaným odporcovi na adresu L. X, Z., oznámil odporcovi postúpenie pohľadávky Banky voči odporcovi vo výške 2 558,78 eura.

Navrhovateľ pokusom o zmier zo dňa 24. 01. 2014 vyzval odporcu na úhradu dlžnej sumy vo výške 4 077,91 eura najneskôr do 31.01.2014 pozostávajúcej z neuhradeného úveru v sume 2 207,76 eura, úrokov v sume 1 519,13 eura a úrokov z omeškania v sume 351,02 eura. V tomto pokuse o zmier navrhovateľ zároveň uviedol, že dňa 20.04.2011 bola pôvodným veriteľom vyhlásená mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru, ktorá bola odporcovi oznámená.

Podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere (§ 497).

Podľa § 1 ods. 1 Obchodného zákonníka tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

Podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30. 06. 2006 (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f) meno a adresu spotrebiteľa, g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva ďalej obsahuje

a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6, b) sankcie za porušenie zmluvy, c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek, d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy.

Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 12. 2007 spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho v znení účinnom od 01. 01. 2008 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 01. 2008 do 31. 03. 2015 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 04. 2015 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01. 05. 2014 (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 387 ods. 1 Obchodného zákonníka právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 392 ods. 1 Obchodného zákonníka pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti). Ak obsah záväzku spočíva v povinnosti nepretržite vykonávať určitú činnosť, zdržať sa určitej činnosti alebo niečo strpieť, začína premlčacia doba plynúť od porušenia tejto povinnosti.

Podľa § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

Slovenský právny poriadok obsahuje duálnu právnu úpravu záväzkových vzťahov a to občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu, pričom vzťah Obchodného a Občianskeho zákonníka je vzťahom lex specialis ku lex generalis a teda právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje (§ 1 ods. 2 Obchodného zákonníka). Kolíznou normou určujúcou aplikáciu toho ktorého právneho režimu na súkromnoprávny vzťah je § 261 Obchodného zákonníka. Ide o kogentné ustanovenie, ktoré obsahuje kritéria, kedy sa záväzkový vzťah spravuje ustanoveniami, resp. právnym režimom Obchodného zákonníka, pričom ak sa záväzkový vzťah nedá subsumovať pod relatívny, absolútny alebo fakultatívny obchodnoprávny

vzťah, je použitie právneho režimu Obchodného zákonníka na daný záväzkový vzťah vylúčený a použije sa právny režim Občianskeho zákonníka. Podstatou absolútnych obchodnoprávných vzťahov je, že bez ohľadu na povahu účastníkov, sa na daný absolútny obchodno-záväzkový vzťah aplikuje právny režim Obchodného zákonníka. Medzi absolútne obchodnoprávne vzťahy patrí aj zmluva o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka a teda bez ohľadu na povahu jej účastníkov (či sú to podnikatelia alebo spotrebiteľia), aplikuje sa na tento záväzkový vzťah právny režim Obchodného zákonníka. To znamená, že ak Obchodný zákonník rieši danú problematiku komplexne (napr. premlčanie, ručenie atď.), je aplikácia Občianskeho zákonníka na danú problematiku vylúčená, pričom použitie Občianskeho zákonníka pripadá do úvahy len v tých prípadoch, kedy Obchodný zákonník danú problematiku vôbec neupravuje (napr. úprava zádržného práva, pristúpenia k záväzku a ďalšie) alebo upravuje len čiastočne (formou doplnenia ako napr. ustanovenia o zmluvnej pokute). Jednou z problematík, ktoré Obchodný zákonník nerieši je aj problematika spotrebiteľských zmlúv, ktorá je všeobecne upravená v Občianskom zákonníku a špeciálne v ostatných osobitných zákonoch (napr. zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úvere). Z uvedeného vyplýva, že nakoľko Obchodný zákonník právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv neupravuje, ani jej aplikáciu nevyklučuje, a ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľskú zmluvu majú kogentný charakter, je nevyhnutné aplikovať právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv z Občianskeho zákonníka, ako aj osobitných zákonov, aj na obchodno-záväzkové vzťahy, bez ohľadu na to či ide o relatívne, fakultatívne alebo absolútne obchodno-záväzkové vzťahy, samozrejme len v prípade ak aplikácia úpravy spotrebiteľských zmlúv prichádza do úvahy, teda ak je účastníkom vyššie uvedeného obchodnoprávneho vzťahu spotrebiteľ (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Súdom načrtnutý vzťah Občianskeho a Obchodného zákonníka v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami potvrdila aj právna úprava spotrebiteľských zmlúv účinná od 01. 01. 2008, ktorá za spotrebiteľskú zmluvu považuje každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Vzhľadom na zistený skutkový stav bolo nesporné, že Banka a odporca uzatvorili v písomnej forme zmluvu, ktorej obsah dohodnutý stranami zahŕňal podstatné časti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorá podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka predstavuje absolútny obchodnoprávny vzťah, ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravuje ustanoveniami tretej časti Obchodného zákonníka. Rovnako bolo nesporné, že predmetnú zmluvu o úvere možno charakterizovať ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže odporca vystupoval ako nepodnikateľ. Taktiež bolo nesporné, že predmetná zmluva predstavovala zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, preto bolo potrebné na daný záväzkový vzťah aplikovať aj osobitný zákon upravujúci spotrebiteľské úvery a to zákon č. 258/2001 Z.z., účinný v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere. Z vykonaného dokazovania vyplynulo aj to, že predmetná zmluva o úvere obsahovala všetky náležitosti podľa § 4 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. a odporcovi na jej základe boli poskytnuté finančné prostriedky v sume 36 000,- Sk, to znamená, že nemožno považovať podľa § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. za neplatnú.

V konaní bolo nesporné, že Banka ako postupca postúpila odporcovi ako postupníkovi zmluvou o postúpení zo dňa 10.12.2009 pohľadávku voči odporcovi z titulu predmetnej zmluvy o úvere, pričom navrhovateľ si v tomto súdnom konaní uplatnil pohľadávku pozostávajúcu z 14tich splátok úveru po 32,63 eur splatné od 20.03.2010 do 20.04.2011, čo predstavuje sumu 456,82 eur.

Podstata právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv spočíva v ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany prostredníctvom všetkých zákonných ustanovení o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetkých iných ustanovení upravujúcich právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ a ktoré sa použijú vždy, ak je to na prospech spotrebiteľa (viď § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 03. 2015). To znamená, že zákon týmto svojím kogentným ustanovením núti aplikovať na každý záväzkový vzťah, ktorý možno definovať ako spotrebiteľský, všetky zákonné možnosti, ktoré umožňujú zlepšiť postavenie spotrebiteľa, pod podmienkou, že ide o zákonné možnosti súvisiace s ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách alebo ustanovenia upravujúcimi právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, teda len tie zákonné ustanovenia, ktoré sa dotýkajú problematiky spotrebiteľského práva. A naopak, ochrana spotrebiteľa neznamena, že sa v prospech spotrebiteľa použije akékoľvek ustanovenie

Občianskeho zákonníka alebo iného zákona, ktoré problematiku spotrebiteľského práva neriešia, len za tým účelom, že to je pre spotrebiteľa výhodnejšie, napríklad uprednostnenie právnej úpravy v Občianskom zákonníku pred Obchodným zákonníkom. Pri ochrane spotrebiteľa je preto potrebné starostlivo zvážiť, ktoré ustanovenia zákonov skutočne smerujú na ochranu spotrebiteľa a ktoré sú pre spotrebiteľa len výhodnejšie, pričom ich účelom nikdy nebola ochrana spotrebiteľa a na ochranu spotrebiteľa sa len zneužívajú.

S účinnosťou od 01. 05. 2014 súd podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľov ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Keďže ide o ustanovenie procesnoprávneho charakteru, súd ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada ex offo napr. na premlčanie aj v konaniach, ktoré začali pred účinnosťou tejto normy, resp. aj v konaniach o nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv, ktoré boli uzavreté pred dňom účinnosti tejto normy, takže aj v tomto konaní musel súd ex offo skúmať, či nárok navrhovateľa vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy nie je premlčaný, resp. či neexistuje iná zákonná prekážka alebo dôvod priznania nároku navrhovateľa súdom.

Tu však vyvstala otázka, ktorú právnu úpravu premlčania je súd povinný v rámci vyššie uvedeného použiť, či je to právna úprava premlčania podľa Občianskeho zákonníka, ktorá sa môže javiť z hľadiska všeobecnej dĺžky premlčacej doby v dĺžke troch rokov ako pre spotrebiteľa priaznivejšia alebo právna úprava premlčania upravená v Obchodnom zákonníku, ktorej použitie by zodpovedalo základnému princípu vzťahu Obchodného zákonníka k Občianskemu zákonníku ako *lex specialis* ku *lex generalis* v súvislosti s použitím komplexnej právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku na absolútny obchodno-závazkový vzťah, pri ktorom použitie Občianskoprávnej úpravy premlčania je vylúčené.

S účinnosťou od 01. 04. 2015 bolo ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka doplnené o tretiu vetu, podľa ktorej sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. To znamená, že aj pri posúdení premlčania nároku veriteľa z obchodnoprávneho záväzku - spotrebiteľskej zmluvy by sa uprednostnila právna úprava premlčania v Občianskom zákonníku pred tou z Obchodného zákonníka. Zákonodarca však opomenul špecifikovať v prechodných ustanovenia časovú pôsobnosť zákonnej úpravy Občianskeho zákonníka účinnej od 01. 04. 2015 vyplývajúcej z § 52 ods. 2 tretej vety. Prechodné ustanovenia tvoria neoddeliteľnú súčasť takmer každej právnej úpravy a ich cieľom je zabezpečiť plynulý prechod z dosiaľ platného a účinného režimu úpravy spoločenských vzťahov do ich nového právneho režimu a majú jasne určiť pravidlá aplikácie starej a novej právnej úpravy na už v minulosti vzniknuté právne vzťahy. Taktiež je možné, aby prechodné ustanovenia mali retroaktívnu povahu, avšak nemali by ju mať, pretože v slovenskom právnom poriadku je všeobecne retroaktivita (pravá) zakázaná. Tento zákaz retroaktivity sa premietol aj medzi základne zásady súkromného práva a to v záujme zachovania istoty a stability v súkromnoprávných vzťahoch, teda zachovania istoty už v existujúcich právnych vzťahoch v prípade ich novej právnej úpravy. V zásade ide o to, aby sa v dôsledku novej právnej úpravy, už nadobudnuté práva nemohli odňať. Prípustná je tzv. nepravá retroaktivita, pri ktorej v podstate o spätnú účinnosť nejde. Podľa nej totiž, ak právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou novej právnej úpravy pretrvávajú aj po jej účinnosti, ich vznik, ako aj nároky z nich vyplývajúce sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Vzhľadom na vyššie uvedené, sa súd pri posúdení premlčania nároku navrhovateľa neriadil § 52 ods. 2 vety tretej Občianskeho zákonníka a prednostne nepoužil právnu úpravu premlčania Občianskeho zákonníka a to s odkazom na zachovanie zásady istoty a stability v súkromnoprávných vzťahoch a zákazu (pravej) retroaktivity v spojení neexistenciou prechodného ustanovenia, ktoré by zaviedlo výnimku z tohto zákazu, resp. zásady, pričom aj pri zavedení nepravej retroaktivity by sa nárok posudzoval podľa doteraz platných predpisov, čo by v tomto prípade znamenalo posudzovať nárok z hľadiska jeho premlčania bez aplikácie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka.

Z toho dôvodu sa súd opäť musel vrátiť k nastolenej otázke, akú právnu úpravu premlčania použiť. Podľa názoru súdu právna úprava premlčania Občianskeho zákonníka, konkrétne úprava o všeobecnej dĺžke premlčacej doby v Občianskom zákonníku nesmeruje k ochrane spotrebiteľa. Rozdielna úprava premlčania je výsledkom legislatívneho procesu, ktorý vyústil do dvoch rôznych súkromnoprávných kódexov a preto právnu úpravu premlčania Občianskeho zákonníka nemožno chápať ako ustanovenia majúce dosah na ochranu spotrebiteľa a jeho právne postavenie. Taktiež nemožno konštatovať, že právna úprava premlčania Občianskeho zákonníka je pre spotrebiteľa priaznivejšia. Hoci všeobecná premlčacia doba podľa Občianskeho zákonníka je trojročná, čo sa pre spotrebiteľa javí výhodnejšie ako štvorročná premlčacia doba v Obchodnom zákonníku, skončenie premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka je obmedzené dobou 10 rokov, čo sa tiež môže javiť ako výhoda pre spotrebiteľa. Vzhľadom na to súd rešpektoval základný princíp vzťahu Občianskeho a Obchodného zákonníka ako vzťah *lex specialis* ku *lex generalis* a na posúdenie premlčania použil právnu úpravu premlčania komplexne upravenú v Obchodnom zákonníku.

Podľa § 392 ods. 1 Obchodného zákonníka platí, že pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti). Nakoľko najskôr splatná uplatnená splátka úveru bola splatná dňa 21.03.2010, pričom návrh na začatie konania bol podaný dňa 20. 02. 2010, teda pred uplynutím premlčacej doby najskôr splatnej uplatnenej splátky úveru, z čoho vyplýva, že premlčanie nenastalo ani u ostatných, neskôr splatných splátok úveru. Rovnako súd nedospel k záveru, že by existovala akákoľvek iná zákonná prekážka na priznanie práva navrhovateľovi, resp. jeho oslabenie.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, súd nárok navrhovateľa považoval za dôvodný, a preto návrhu navrhovateľa na začatie konania v celom rozsahu vyhovel.

Podľa § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok zanikne, ak sa veriteľovi splní včas a riadne.

Podľa § 365 Obchodného zákonníka dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom. Dlžník však nie je v omeškaní, pokiaľ nemôže splniť svoj záväzok v dôsledku omeškania veriteľa.

Podľa § 369 ods. 1 prvej a druhej vety Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplátenej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva.

Podľa § 517 ods. 2 druhá časť prvej vety Občianskeho zákonníka výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Nakoľko navrhovateľ a odporca nemali úrok z omeškania dohodnutý, navrhovateľovi omeškaním odporcu s platením súdom priznanej sumy vznikol nárok na úroky z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Výšku úrokov z omeškania, nakoľko k omeškaniu odporcu prišlo po 15.01.2009, súd stanovil s odvolaním sa na § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom od 15.01.2009 do 01.02.2013. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná ku dňu uplatnenia si úrokov

z omeškania navrhovateľom predstavovala výšku 1,0 % ročne od 13.05.2009 do 12.04.2011, takže navrhovateľovi patria úroky z omeškania vo výške o 8 percentuálnych bodov vyššie ako je uvedená základná úroková sadzba. Súd priznal navrhovateľovi právo na úroky z omeškania vo výške 9 % z priznanej sumy až do dňa reálneho zaplatenia tejto sumy odporcom navrhovateľovi.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 151 ods. 5 O.s.p. trovy konania určí súd podľa sadzobníkov a podľa zásad platných pre náhradu mzdy a hotových výdavkov. Určiť výšku trov môže predseda senátu alebo samosudca až v písomnom vyhotovení rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 8 O.s.p. vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadří osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 5 O.s.p. trovy konania určí súd podľa sadzobníkov a podľa zásad platných pre náhradu mzdy a hotových výdavkov. Určiť výšku trov môže predseda senátu alebo samosudca až v písomnom vyhotovení rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 8 O.s.p. vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadří osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa zásady úspechu v konaní a navrhovateľovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal trovy konania za zaplatený súdny poplatok za návrh v sume 27,- eur a trovy právneho zastúpenia v sume 95,- eur, vypočítané podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a), c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, za 2 úkony právnej služby - prevzatie a príprava vecí a písomné podanie na súd, pri sadzbe tarifnej odmeny podľa hodnoty veci 31,54 eura za 1 úkon + 2 x

paušál vo výške 8,04 eura (2014) zvýšené o 20 % DPH, ktoré je povinný zaplatiť odporca k rukám (na účet) právneho zástupcu navrhovateľa v súlade s ust. § 149 ods. 1 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie, a to do 15 dní na Okresný súd Bratislava III v 3 vyhotoveniach, o ktorom rozhodne Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha /§205 ods. 1 O.s.p./

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.